

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 4. Peccator spernit Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Quid magis impium? quid magis potest esse injuriosum? quam contra tantæ pietatis Dominum; & eum, qui vivit in æternum, illud improbè committere; quod, quantum in te est, non possis in æternum corrigere. Richardus à S. Vict. tr. de pot. lig. &c. c. 4.

Peccasti, hoc est, avertisti te à Deo summo, unico, & infinito, Bono. Aversio autem ab omni bono, necessariò summum unicum, atque infinitum, est malum. Aversio ab omni dignitate, summa abjectio est; ab omni pulchritudine, summa deformitas; ab omni sapientia, summa insipientia; ab omni bonitate, summa est malitia. Conjunge omnes injurias, & contumelias, quæ ab universis creaturis per mille sæcula tibi possent inferri; easque singulatim, & universim gravissimas; nec umbram quidem ad hanc, quam Deo tuo intulisti, adferes. Masenius Dux viæ die 2. med. 2. puncto 1.

§. II.

Peccator blasphematur nomen Dei.

Nomen Dei per vos blasphematur in Gentibus. Rom. 2. Petimus, ut nomen Dei actu nostro sanctificetur in nobis: nobis enim bene agentibus benedicatur nomen Dei; nobis malè agentibus, blasphematur. S. Chrysol. l. 71.

Nullum penitus majoris piaculi crimen est, quam blasphemandi causam gentibus dare. Salvianus l. 4. de Prov. Dei.

Ego puto, quòd non solum ille maledicat Christo, qui sermonem adversus eum maledicum profert; sed & ille, qui sub nomine Christiani malè agit, & turpiter conversatur, & inhonestis verbis, vel actibus suis, facit nomen ejus blasphemari inter Gentes. Orig. hom. 17. in Num. 23.

§. III.

Peccator negat Deum.

A Bominabiles facti sunt in iniquitatibus. Ps. 52. 2. id est, voluntatibus suis; dicunt in corde suo, non est Deus. v. 1. Ille in corde suo negat Deum: nam, si verè in Deum crederet, nullà in eum pravitatem peccaret. Cassiodorus hic.

Constituentur, se nosse Deum; factum autem negant. Tit. 1. 16. S. Hieron. existimant quidam, in eò tantum Deum negari, si in persecutione quis à Gentilibus comprehensus, se renuerit esse Christianum. Sed ecce Apostolus omnibus, quæ perversa sunt, factis Deum asserit negari. Christus sapientia est, justitia, veritas, sanctitas, fortitudo: negatur per insipientiam sapientia, per iniquitatem justitia, per mendacium veritas, per turpitudinem sanctitas, per imbecillitatem animi fortitudo. Et, quoties vincimur in vitijs, atque peccatis, toties Deum negamus. Escobar t. 2. Perf. Chr. l. 1. sect. 1. obl. 5.

§. IV.

Peccator spernit Deum.

Fac nobis deos, qui nos precedant. Ex. 32.

1. Dominus autem precedebat eos ad ostendendam viam &c. Ex. 13. 21. Aberat Moyses in Sinai, diu cum Domino versatus; populus Aaronem urget, Deum sibi consilari. Si Dominus præcedit eos, quid dicere opus? fac nobis &c. sequantur Dominum in columna præcedentem. Petunt vitulum, qui ad illorum ducatur nutum; non qui ad proprium placitum eos ducat &c. Naxera in Jos. 24. §. 5.

Violabant me, propter pugillum hordei, & fragmen panis. Ezech. 13. 19. q. d. Audi cælum, & terra! ecce ille populus meus tam dilectus, tot eximijs à me favoribus auctus; acerbissimis in me sævit injurijs. Et ob quæ sua emolumenta? an forsan victi exercitus immensa spolia sibi rapuit, ut Saul 1. Reg. 15. an civis innocui vineam? 3. Reg. 21. 2. ut Achab? an forte aurum, ut Giezi 4. Reg. 6. 23. Ob quod ergo commodum me offendit? propter pugillum hordei. Segneri l. 33. die Ven. D. Pass.

Regnum promittit Deus, & contemnitur; gehennam apparat diabolus, & honoratur. S. Chrysol. hom. 6. in acta.

Quid sibi vult dictum illud Apostoli? Rom. 2. 23. per prævaricationem legis Deum inhonoras. 2. quemadmodum, qui regis literas accipit, & in ijs versatur; si omni curâ, honore, atque timore, & studio, eas suscipiat, reveratur, & complectatur; & expedite sibi præscripta, atque mandata, expleverit; in regem gloria, & honor, redundat: quòd si rejecerit, atque contempserit literas; & tabellarium contumelios, & ignominia affecterit; in regem ipsum contumelia vergit. Ad eundem modum violantes Scripta magni Regis, immaculatum videlicet ipsius Evangelium, suâ ipsi transgressione præcipientem Christum contemnunt. S. Ephrem lib. Interrogat. q. 2.

Si nos, qui homunculi imbecilli sumus, contemni tamen à servis nostris omnino nolumus; quos, etsi nobis servitutis conditio infirmiores, humana tamen fors reddit æquales: quàm iniquè cœlestem Dominum contemnimus! Salvianus l. 3. de Prov. Dei.

Omnia amamus, omnia colimus; solus nobis in comparatione omnium Deus vilis est. Denique, præter alia, quæ id probant, indicat etiam hoc res ipsa, quam dico. Si quando enim usu venerit, quod scilicet sæpe evenit; ut eodem die, & festivitas Ecclesiastica, & ludi publici, agantur: quæ ab omnium conscientia; quis locus majores Christianorum virorum copias habet? caveane ludi publici, an atrium templi? & templum omnes magis sectentur, an theatrum? verba vitæ, an verba mortis? verba Christi, an verba mimi? Non est dubium, quin illud magis amemus, quòd anteponimus. Salvian. ib. l. 6.

Christus sub horribili specie ostendens Brigittæ deformitatem ejusdam peccatoris, inter reliqua

reliqua ait: habet caninas aures. Nam sicut canis neque nomen Domini sui, neque alterius, tantum curat; quantum nomen suum proprium, si hoc nominari audierit: ita etiam iste, non tantum curavit de honore nominis Dei, quantum de honore nominis proprii. Revel. 5. Brig. l. 4. c. 52.

§. V.

Peccator impudenter presente Deo peccat.

Corrupta est autem terra coram Deo. Gen. 6. 11. Coram Deo hunc habet sensum: tam procaciter, & impudenter, peccabant homines; ut nihil vererentur oculos Dei cuncta videntis: Quin imò scientes, Deum purum, & iustum, & vindicem; nihilominus gravissimis illum afficiebant injurijs, & blasphemijs. Coram Deo, ut vult Abul; id est, publice, quasi in conspectu Dei, coeli, & terræ. Peccabant enim sine ulla, aut timore, aut pudore: quæ duo à natura homini data sunt; nè in vitiorum prærupta temerariò aulù rapiatur. Fernandus hic. sect. 6. Peccare, seu corrumpi, in oculis Dei, nihil aliud esse puto, quam memorem Dei, ipsum offendere. Omnia enim vident oculi ejus; sed nos peccantes non semper illius memores sumus. Sperat autem ipse, quòd nemo ejus memor possit peccare: cum enim meminerit plasmatoris benefici, & Redemptoris munifici; quomodo non ratiocinabatur, nè eum offendat? Oleaster hic apud Ramirez in ep. 3. Apoc. 2.

Sodomita pessimi erant, & peccatores coram Deo nimis. Gen. 13. 13. Fuit quoque Her primogenitus Judæ nequam in conspectu Domini. Gen. 38. 7. Feceruntq; filij Israel malum in conspectu Domini. Judic. 2. 11. Quare ergo contempsisti verbum Domini, ut faceres malum in conspectu meo? 2. Reg. 12. 9. Hæc summa est improbitas; peccare per summam impudentiam; nec videntem, æquè ac reprobantem, vereri Deum. Hæc impudentià peccasse se dolet David, illud ingeminans: *malum coram te feci.* Pl. 50. 6. S. Chrysol. f. 1. Sensit David, quantum sit sceleris; mali quantum, in ipso peccare Dei conspectu: ideo clamat, & *malum coram te feci!* Unde & adolescentior Luc. 15. 21. similiter vociferatur: *peccavi in calum, & coram te.* Velloso in Judith. 5. 21. Paræn. 43.

Et malum coram te feci. Pl. 50. 6. Quia illum ubique esse noverat, jure, coram ipso malum fecisse, deplorabat: arguens demeritiam suam; qui non expavit tantò giudice presente peccare. Cassiodorus hic. Exaggerat culpæ gravitatem: quia si in quemvis alium regem delinquere presentem offensam aggravat; insolentissima inverecondia est, coram suprema illa majestate impudenter agere. Orig. hom. 11. in Exod. *Tibi soli peccavi!* Quid ergo plus habet, qui *malum coram te facit?* illud profectò, quòd continud penitet; & dicit, *peccavi.* Did. Nifs. Vit. Abr. l. 6. c. 2.

Erant filij Israel, & filij Judæ, jugiter facientes malum in oculis meis. Jer. 32. 30. **Faciet omnes - liberos, & servos, habebit Polyanth, Sacra, Tom. II.**

re characterem. Apoc. 13. 16. *in frontibus suis,* scilicet characterem bestiarum. Nota sanè improbitas, quam effrontes peccatores ostendant ipsò vultu: ut scelera patrent publicè, rectè gerunt characterem bestiarum. Non tulit Deus impudentiam Ozia 2. Paral. 26. 16. &c. in Dei oculis peccantis, *statimque orta est lepra in fronte ejus.* v. 19. S. Chrysol. hom. 3. in If. immisit illi Deus lepram in frontem, hóc modò impudentem faciem puniens. Velloso in Judith 5. Paræn. 44.

§. VI.

Peccator injurius est in Christum.

Num. 1.

Spernit Christum.

Nolumus hunc regnare super nos. Luc. 19. 14. Perversi, & fallaces, etiam Christiani, terrenis rebus illecti, hujus vitæ labentis æternitatibus delectati; nolunt regi à Crucifixo Rege: nè motus carnis cruci poenitentis affigat; & cruce paupertatis divitias tollat, & auferat honores patibulo vilitatis, & cogat patienter omnia mala ferre, usque ad ignominiam mortis. Sim. Cas. l. 6. c. 29.

Nos Moysi Discipuli sumus. Joan. 9. 28. Eligunt Moysen in Magistrum, abjiciuntque Christum. Id. l. 6. c. 33.

Cum jam Diabolus misisset in cor. Joan. 13. 2. Dæmon ad cor Judæ nuntium misit: quasi dedignatus fuerit Sathan adire ipse per se animam proditoris. Christus verò ipse adivit, & ad pedes ejus se abiecit, & mille benevolentia significationibus illum à scelerato proposito avocabat, & ad se invitabat. Dæmon verò solò nuntio, quem submisit, tantum apud Judam promovit ut in flagitiosissimum, & atrocissimum scelus illum impelleret. Christus verò sperus, licet coram adisset. Did. Nifs. D. 2. Pent. §. 5.

Veteres, quod est apud Pierium Valer. ut hominem exprimerent, qui pro exigua re magnam reliquisset, quam arctissime tenuerat; polypum pingebant, cui dulcis aquæ guttula affundebatur, cum lemmate: *Discessio subita.* S. Greg. Naz. si quis polypum de cubitibus trahere per vim velit; aut è petris aliquid evellet, aut certè è carne ipsius petris affixum aliquid relinquet. At aqua dulci superfusâ protinus resilit; obliviscitur petra, cui tam validè adhæsit. Sic multi *Petra* Christo 1. Cor. 10. 4. arctò amoris nexu obstricti, qui protelantur, malle se mortem potius millies oppetere, quam illius amicitiam violare; ad unum tamen fortuitum mulierculæ occursum, & aspectum, sic emolliri, & dissolvi, ut resiliant ab illa petra. Did. Nifs. D. 3. Pasch. §. 5.

Num. 2.

Peccator contristat, affigit Christum.

Ego autem sum vermis, & non homo. Pl. 21. 7. Non comparat se ulli animalium magnorum, & pulchrorum, quæ sunt in ter-

Ccc

ra: